

den Vej. Jeg tror ogsaa, at man skal vælge en anden Vej, nemlig at give Til-ladelse til at have Bierhverv, uden at man behøver at indhente den i det enkelte Til-fælde, blot med den i § 1 indeholdte Be-grænsning. Hvis man saa tillige ved et Tilsyn, saaledes som jeg omtalte det i Gaar, sørger for, at denne Bestemmelse overholdes, saa tror jeg i Virkeligheden, at man har opnaaet alt, hvad man vil naa. Jeg tror ogsaa, at man ude i Be-folkningen har et naturligt Ønske om, at Tjenestemændene ikke alene ere henviste til deres Tjenestegerning, men ogsaa paa anden Maade og direkte komme i Berø-ring med Befolkningen. Man bedes vel erindre, at det ikke er Tjenestemændene, der skubbe sig ind i disse Pladser, men det er den private Enkeltmand og Selska-berne, der ønske at benytte deres Viden, Kundskaber og Intelligens til Fordel for sig.

Jeg vil fremdeles protestere imod, at der gives et Paalæg om, at der aarlig skulde afgives Indberetning til Rigsdagen om; hvilke Bierhverv Tjenestemænd have, og om, hvorledes disse ere lønnede. Det er efter min Mening et ganske utilstedelig Indgreb i Privatmands Ret, hvad enten de ere Tjenestemænd i Statens eller Kommunens Tjeneste. Jeg tænker mig, at Københavns Kommune vel vil vogte sig for at stille saadanne Fordringer til sine Tjenestemænd. De maa have Lov til at anvende deres Fritid paa bedste Maade, samtidig med at man ved et energisk og effektivt Tilsyn sørger for, at den For-dring til dem opfyldes, at det, de beskæf-tige sig med, ikke paa nogen Maade kan kompromittere deres Tjenestestilling. Jeg tror derfor, at man meget vel kunde nøjes med ved Forhandlinger mellem de for-skellige Ministerier at fastslaa en Praksis og dermed lade det være godt. Dermed vil man i enhver Henseende være betrygget.

Zahle: Den højtærede Konseilspræsident anvendte mange Ord paa at oplyse mig om, at man ikke burde mene, at den offentlige Mening havde tilkendegivet sig gennem det Bifald eller Mishag, der lød fra det kgl. Teaters Tilskuerplads. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Konseils-præsident anvendte saa mange Ord paa dette. Jeg havde ingenlunde sluttet alene fra, hvad der foregik der, til, hvorledes den offentlige Mening var. Tværtimod, jeg har kun anført det som et ganske en-elt lille Eksempel. At den københavnske

Presse kan have en Del af Skylden for den uimodsigelig daarlige Mening, der er om det offentlige Livs Mænd her i Landet, skal jeg ikke modsige. Det er blevet mig sagt i Dag, at der forrige Søndag i Rege-ringens Organ her i København, „Riget“, stod en ganske overordentlig smudsig Ar-tikel mod mig. Om der overhovedet er nogen, der tillægger det nogen som helst Betydning, hvad der staar i dette Blad, ved jeg ikke, men de, der have læst denne Artikel, maa have faaet det Indtryk, at min Deltagelse i det offentlige Liv, spe-cielt min Interesse for denne Sag, var dikteret af private, økonomiske Interesser, ja, næsten Begærlighed. Nu er det vist muligt, at der ingen Mennesker er, der bryde sig om, hvad der staar i „Riget“, og jeg kan forsikre den højtærede Kon-seilspræsident om, at mig kan det ikke genere, det er først i dette Øjeblik blevet fortalt mig, men saadant Smuds kastes der efter det offentlige Livs Mænd, og det er ganske sandt, at man her kan se et Eksempel paa, at et Hovedstadsblad har sin Del deri. Hvad der er skrevet i „Konge-magt“ om forskellige Konseilspræsidenter og den Maade, hvorpaa de fremføres paa Scenen paa det kgl. Teater, vil jeg ikke indlade mig paa at drøfte her, saa meget mindre som jeg har efterkommet en Op-fordring til at nedskrive min Mening derom, som snart vil blive offentliggjort i Pressen. Saa kan man jo gøre sig bekendt dermed, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dette nu.

Den højtærede Konseilspræsident syn-tes at dele min Opfattelse, at man ikke altid kan forlange, at Ministre ikke maa have nogen som helst anden indtægtsbrin-gende Stilling end deres Ministerstilling. Det er efter min Mening ikke begrundet deri, at en Minister ikke skal kunne leve i den Tid, han er Minister, af den Gage, han faar, men deri, at han jo ogsaa skal have noget at falde tilbage paa, naar han ikke mere er Minister. Og det er vel ogsaa denne Opfattelse, den højtærede Kon-seilspræsident har. Men den højtærede Konseilspræsident syntes at mene, at det maaske ikke altid var nødvendigt, at det blev offentliggjort, hvilke Stillinger Mini-strene vilde beholde. Dette, tror jeg imid-ler tid, er ret nødvendigt til Beroligelse af den offentlige Mening. Naar man ved, at det er muligt, at Ministrene beholde andre Stillinger, medens de ere Ministre, tror jeg, at den offentlige Mening vil være i høj Grad interesseret i at faa at vide, hvilke disse Stillinger ere. Ellers kan